

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: **U.K.**, narozený ..., státní příslušnost Republika Uzbekistán,
t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců Balková, Balková 1, 331 65
Balková
zastoupený Organizací pro pomoc uprchlíkům, z. s.
sídlem Kovářská 4, 190 00 Praha 9

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 6. 2018, č. j. OAM-104/LE-LE05-LE26-PS-2018,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo rozhodnuto o zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) a současně byla doba trvání zajištění stanovena do 19. 9. 2018.

2. Žalobce v úvodu žaloby namítal, že žalovaný v předchozím řízení porušil § 2 a § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „**správní řád**“), § 68 odst. 3 správního řádu, § 46a odst. 1 písm. e) a § 47 zákona o azylu. Dále namítal porušení čl. 8 odst. 3 přijímací směrnice a čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy o ochraně lidských práv.
3. Žalobce také dále namítal, že žalovaný při odůvodnění zajištění dostatečně nezohlednil skutečnost, že žalobce pobýval na území neoprávněně nevědomě, jelikož nevěděl o zahájení řízení ve věci stanovení nové lhůty k vycestování. Nelze tedy přihlížet k tvrzení žalovaného, že by žalobce ignoroval uloženou povinnost vycestovat z území Evropské unie. A na základě těchto skutečností tak žalobce nepovažuje zajištění v zařízení pro zajištění cizinců za nutné a odkazuje na ustanovení § 47 odst. 2 zákona o azylu.
4. Žalobce dále v žalobě odkazuje na důvodovou zprávu k § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, která uvádí, že *„Odstavec 1 dále stanoví důvody pro zajištění. Důvody zajištění jsou navrženy v souladu s přijímací směrnicí. (...) Písmeno e) je rovněž transpozicí přijímací směrnice a odráží i úpravu v zákoně o pobytu cizinců a také judikaturu, zejména Soudního dvora Evropské unie ze dne 30. 5. 2013 Arslan (C-534/11).“*
5. Žalobce dále poukázal na ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je transpozicí ustanovení čl. 8 odst. 3 písm. d) přijímací směrnice, následně poukázal na rozhodnutí Evropského soudního dvora, ze kterého zmíněné zákonné ustanovení rovněž vychází, C-534/11, Arslan, a to konkrétně v bodě 63.
6. Žalobce dále namítal, že správní orgán nedostatečně odůvodnil nevyhnutelnost uložení tak závažného opatření, které je svou povahou zbavením osobní svobody žalobce, na nezanedbatelnou dobu 110 dnů. V napadeném rozhodnutí scházejí přesvědčivé důvody, že v případě žalobce jde o opatření nutné, nenahraditelné jiným postupem, a navíc, že jde o opatření nutné po celou stanovenou dobu. Je nepravděpodobné, že by k pravomocnému ukončení azylového řízení, resp. ke ztrátě postavení žadatele o mezinárodní ochranu, došlo před uplynutím doby zajištění (110 dnů) nebo před uplynutím základní zákonné lhůty k vydání rozhodnutí (6 měsíců). Z rozhodnutí není zřejmé, jaké úkony bude se žalobcem po dobu 110 dnů v průběhu azylového řízení vykonat a zda je skutečně jeho omezení osobní svobody nutné.
7. Odůvodnění napadeného rozhodnutí dále obsahuje jenom zdůvodnění jakési „maximální“ délky doby, na kterou může být žalobce zajištěn, což je ale podle názoru žalobce zcela nevhodný postup, protože žalovaný je povinen žalobce zajistit na co nejkratší dobu (na dobu minimální) a v případě, že nadále trvají důvody, pro které byl cizinec zajištěn, má žalovaný správní orgán možnost toto zajištění prodloužit. Zajištění na maximální délku doby je tak proto v přímém rozporu s požadavkem na minimalizaci zásahu správních orgánů do základního práva fyzických osob na osobní svobodu.
8. Žalobce v žalobě nepochybně závěry žalovaného ohledně podání žádosti o mezinárodní ochranu. Avšak dále uvádí, že hlavním účelem žádosti nebylo pouze zabránit realizaci správního vyhoštění, nýbrž především zabránit vyhoštění z konkrétních důvodů, které uvede v průběhu řízení o mezinárodní ochranu.

9. S ohledem na uvedené žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
10. Žalovaný nesouhlasil s podanou žalobou, neboť má za to, že se v žalobě namítaných porušení při rozhodování věci nedopustil. Žalovaný uvedl, že je přesvědčen o tom, že je z napadeného rozhodnutí jasně seznatelné, z jakých podkladů žalovaný vycházel, jakým způsobem je hodnotil a k jakým závěrům jej tyto úvahy vedly. Žalovaný ve svém rozhodnutí popsal skutkový stav a též zdůvodnil, z jakých konkrétních a individualizovaných důvodů shledal naplnění podmínek pro zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců stanovených ustanovením § 46a odst. 1 písm. e) zákona azylu.
11. S námitkou, že v napadeném rozhodnutí schází dostatečná formulace důvodů zajištění dle § 46a odst. písm. e) zákona o azylu žalovaný nesouhlasil. V případě zajištění žadatele o mezinárodní ochranu dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu musí být splněny kumulativně tři skutečnosti: 1) Žádost o mezinárodní ochranu musí být podána v zařízení pro zajištění cizinců, což se nepochybně stalo. 2) Dále musí existovat oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo jej pozdržet. V době vydání napadeného rozhodnutí žalovaný disponoval informacemi, že žalobce svévolně dlouhodobě neoprávněně pobýval na území ČR a to bez jakéhokoliv oprávnění k pobytu. Žalobce vstoupil na území České republiky v únoru 2017, předtím pobýval necelé 2 roky v Polsku. Žalobce také uvedl, že si byl vědom skutečnosti, že mu udělené polské vízum bylo zrušeno z důvodu, že pracoval na jiném místě, než měl určeno. Na území ČR od té doby pobývá nepřetržitě, ačkoliv si je vědom, že k takovému pobytu musí disponovat platným cestovním dokladem a vízem. Vědom si svého protiprávního počínání svou situaci nijak neřešil. Svoji žádost o udělení mezinárodní ochrany podal právě v okamžiku, kdy se při kontrole prováděné hlídkou OPKPE Praha prokázal cestovním dokladem, ve kterém neměl vylepené žádné vízum nebo povolení k pobytu. Zároveň bylo zjištěno, že je veden v evidenci jako osoba nežádoucí. Dalším postupem bylo zjištěno, že bylo žalobci uloženo rozhodnutím správní vyhoštění. Na základě těchto a dalších informací byl žalobce zajištěn a umístěn do ZZC, kde následně požádal o poskytnutí mezinárodní ochrany. O mezinárodní ochranu požádal tedy teprve v momentě, kdy se jeho vyhoštění stalo díky zajištění a umístění v ZZC reálným. Zákon nepožaduje, aby byla najisto dána účelovost podané žádosti, ale předpokládá pouze existenci oprávněných důvodů vedoucích k domněnce o účelovosti takové žádosti, což dle žalovaného v případě žalobce byly dány. 3) Poslední podmínkou pro možnost aplikace tohoto ustanovení zajištění žadatele je skutečnost, že cizinec mohl o udělení mezinárodní ochrany požádat již dříve. V této souvislosti je třeba zdůraznit, že žalobce požádal o mezinárodní ochranu teprve poté, kdy se zdálo provedení rozhodnutí o vyhoštění z území států EU reálné, přičemž během tohoto pobytu měl nepochybně možnost tuto žádost podat. Z jednání žalobce je tak zcela zřejmé, že žádost o mezinárodní ochranu byla podána zcela účelově, a to především, aby se žalobce vyhnul správnímu vyhoštění a zajištění a mohl setrvat na území České republiky a států EU.
12. Žalovaný konstatoval, že všechny tři podmínky v případě žalobce byly v době vydání napadeného rozhodnutí a za daných zjištěných skutečností naplněny a nesporně je toto

podrobně odůvodněno v napadeném rozhodnutí. Žalovaný přezkoumatelným způsobem odůvodnil, že u žalobce lze důvodně předpokládat jeho pokračující hrubé nerespektování právních předpisů České republiky, ale i EU. Vzhledem ke zjištěným skutečnostem jednání žalobce nedává dostatečnou záruku, že by v průběhu azylového řízení žalobce spolupracoval se správním orgánem a případně respektoval důsledky negativního rozhodnutí ve věci jeho žádosti o mezinárodní ochranu.

13. Žalovaný připomněl, že: „*V případě podání žádosti o mezinárodní ochranu až ve chvíli, kdy žadateli hrozí vyhoštění, existuje vyvrátitelná domněnka, že tato žádost byla účelová.*“ (z rozsudku NSS, č. j. 5 Azs 24/2008 ze dne 15. 8. 2008). Správní orgán dále v této souvislosti odkázal na rozsudek NSS ze dne 2. 6. 2016, č. j. 7 Azs 55/2016, ze kterého vyplývá, že skutečnost případné účelovosti podané žádosti je speciálním důvodem pro zajištění cizince na základě ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.
14. Žalovaný také dostatečně zvažoval možné alternativy uvedené v § 47 zákona o azylu a na základě všech okolností dospěl k závěru, že by uplatnění těchto opatření nebylo dostatečně účinné, a to zejména vzhledem k tomu, že u žalobce lze důvodně předpokládat jeho pokračující nerespektování právního řádu České republiky a EU.
15. K samotné době zajištění žalovaný uvedl, že má za to, že v odůvodnění napadeného správního rozhodnutí jako celku jsou uvedeny zcela konkrétní a specifické okolnosti případu žalobce, jak vyplynuly z celkového zjištěného stavu věci, které svědčí pro závěr žalovaného, že zajištění po dobu 110 dní je zcela přiměřené. Těmito okolnostmi jsou předpokládaná délka řízení o mezinárodní ochraně a případného soudního přezkumu. Žalovaný trval na tom, že jeho závěr stran délky zajištění cizince v ZZC neodporuje principu zákazu libovůle, diskriminace, neodporuje lidské důstojnosti, neporušuje princip proporcionality ani rovnosti (např. rozsudek NSS č. j. 3 Azs 24/2013-42).
16. Na závěr žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.
17. **Soud neshledal žalobu důvodnou.**
18. Soud ve věci rozhodoval bez jednání, neboť žalobce v žalobě vyjádřil souhlas s projednáním věci bez ústního jednání a následně tak ve svém vyjádření k žalobě učinil i žalovaný a soud jeho nařízení nepovažoval za nezbytné (§ 46a odst. 8 věta čtvrtá před středníkem zákona o azylu).
19. Dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu „*Ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.*“

20. Podle § 47 odst. 1 zákona o azylu „Zvláštním opatřením se rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o mezinárodní ochrany
- a. zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo
 - b. osobně se hlásit na ministerstvu v době ministerstvem stanovené.“
21. Dle § 47 odst. 2 zákona o azylu „Ministerstvo může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany.“
22. Ze správního spisu vyplývá, že dne 29. 5. 2018 byl žalobce zajištěn podle § 124 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů, v platném znění, (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a umístěn do Zařízení pro zajištění cizinců Balková za účelem realizace správního vyhoštění. Důvodem zajištění cizince byla skutečnost, že se při pobytové kontrole prováděné hlídkou OPKPE Praha na adrese ..., jmenovaný prokázal cestovním dokladem, v němž neměl vylepeno žádné platné vízum či povolení k pobytu, přičemž rovněž bylo zjištěno, že je veden v evidenci nežádoucích osob s platností od 20. 4. 2017 do 31. 12. 2018. Žalobce byl proto zajištěn a eskortován na pracoviště OPKPE Praha, kde bylo lustracemi v příslušných evidencích dále zjištěno, že jmenovanému bylo dne 14. 4. 2017 rozhodnutím OPKPE Praha č. j. KRPA-138683 25/ČJ-2017-000022 uloženo správní vyhoštění na dobu jednoho roku. V případě jmenovaného ale byly zjištěny překážky vycestování, a rozhodnutí tedy nebylo vykonatelné. Jmenovanému proto bylo vydáno vízum za účelem strpění a následně mu dne 28. 11. 2017 byla rozhodnutím OPKPE Praha č. j. KRPA-344093-10/ČJ-2017 000022 stanovena nová lhůta k vycestování, jelikož důvody znemožňující vycestování cizince pominuly, přičemž předmětné rozhodnutí se stalo vykonatelným dne 31. 12. 2017. Jmenovaný ale během stanovené doby nevycestoval, nadále neoprávněně pobýval na území ČR a mařil tak výkon rozhodnutí o vyhoštění. Z tohoto důvodu byl žalobce dne 29. 5. 2018 zajištěn a následně umístěn do zařízení pro zajištění cizinců za účelem realizace vyhoštění.
23. Z tohoto důvodu je s žalobcem pokračováno v řízení o správním vyhoštění a byl zajištěn a umístěn do zařízení pro zajištění cizinců za účelem realizace vyhoštění. Z jeho jednání bylo totiž zřejmé, že existuje reálné nebezpečí, že nadále nebude respektovat své povinnosti a bude mařit výkon správního rozhodnutí o vyhoštění.
24. Dne 01. 06. 2018 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany, v níž uvedl, že důvodem toho, proč musí zůstat v ČR a nemůže se vrátit zpět do své vlasti, je to, že mu hrozí újma na zdraví nebo dokonce smrt, jelikož má ve své vlasti velký dluh.
25. Soud nejprve uvádí, že o mezinárodní ochranu žalobce požádal teprve poté, kdy se při kontrole prováděné hlídkou OPKPE Praha prokázal cestovním dokladem, ve kterém neměl vylepené žádné vízum nebo povolení k pobytu a následně bylo zjištěno, že zde pobývá po lhůtě stanovené k jeho vyhoštění. Na základě těchto a dalších skutečností byl žalobce zajištěn a umístěn do ZZC, kde následně požádal o poskytnutí mezinárodní ochrany. O mezinárodní ochranu požádal teprve v momentě, kdy se jeho vyhoštění stalo díky zajištění a umístění v ZZC reálným. Vzhledem ke zjištěným skutečnostem jednání

žalobce nedává dostatečnou záruku, že by v průběhu azylového řízení žalobce spolupracoval s žalovaným.

26. Dále námitky žalobce směřovaly k nedostatečnému odůvodnění délky zajištění. Ke stanovení maximální délky doby, po kterou je povinen žalobce setrvat v zařízení pro zajištění cizinců se již opakovaně vyslovil Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 21. 5. 2014, č. j. 6 Azs 33/2014 – 45), v němž uvedl, že „*nic v napadeném rozhodnutí ani ve spisech nevyvolává pochybnost o tom, že žalovaný překročil nebo dokonce zneužil meze správního uvážení ve smyslu rozsudku č. j. 3 Azs 24/2013-42*“ a dále pokračoval, že „*V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný poukázal na konkrétní a specifické okolnosti daného případu, na základě kterých rozhodl o povinnosti žalobce setrvat v zařízení pro zajištění cizinců, a vzhledem ke všem těmto uvedeným okolnostem (včetně absence platných dokladů, jež je třeba nejprve obstarat) dospěl k závěru o nutnosti vyslovit povinnost setrvat v zařízení pro zajištění cizinců v maximální možné zákonné délce. Stanovená délka povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců není odůvodněna toliko závěrečnou větou odůvodnění napadeného rozhodnutí, nýbrž specifickými skutkovými okolnostmi uvedenými v celém odůvodnění napadeného rozsudku (arg. „vzhledem k výše uvedenému“). Nejvyšší správní soud proto nemá žádnou pochybnost o tom, že stanovená, byť podle zákona maximální délka povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců odpovídá též požadavkům subsidiarity a přiměřenosti, jaké na zásah do práva na osobní svobodu klade čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy (srov. rozsudek ESLP ze dne 27. listopadu 2008 Rashed proti České republice, stížnost č. 298/07, bod 68; rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 29. ledna 2008 ve věci Saadi proti Velké Británii, stížnost č. 13229/03, bod 79). K těmto závěrům ostatně dospěl rovněž krajský soud v napadeném rozsudku; na jeho závěry proto Nejvyšší správní soud v podrobnostech odkazuje.*“
27. Uvedené závěry Nejvyššího správního soudu lze plně aplikovat i na nyní projednávanou věc. Soud z nich proto bez dalšího vychází. Konstatuje, že žalovaný vystavěl úvahu o maximální délce doby, po kterou je žalobce povinen setrvat v zařízení pro zajištění cizinců, na konkrétních a specifických okolnostech daného případu, jež plynou z kontextu napadeného rozhodnutí. Zejména přihlédl k nelegálnímu pobytu, neučinění žádných kroků k legalizaci pobytu, vědomému a svévolnému porušování právního řádu ČR. Se stanovením maximální možné doby zajištění zdejší soud souhlasí, neboť dosavadní způsob chování žalobce na území ČR nedává záruku, že by byl ochoten dobrovolně upustit od dosavadního způsobu chování na území ČR a podřídit se pravidlům nastaveným zákonem o pobytu cizinců a zákonem o azylu. Na závěr soud uvádí, že odůvodnění doby zajištění nijak nevybočuje z ustálené praxe správního orgánu, která je rovněž přijímána soudy ve správním soudnictví.
28. Soud dále vycházel ze závěru, k němuž dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 2. 2017, čj. 4Azs 9/2017-31: „*Zajištění postupem podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu závisí na objektivních okolnostech případu, které zakládají oprávněné důvody se domnívat, že žádost o mezinárodní ochranu je účelová (např. dosavadní jednání cizince, délka pobytu na území, osobní poměry apod.). To odpovídá účelu tohoto institutu, kterým je zajištění efektivní kontroly nad průběhem správního řízení o vyhoštění v situaci, kdy cizinec během řízení uplatní své právo požádat o mezinárodní ochranu.*“

29. Zdejší soud tedy shledal, že správní orgán náležitě formuloval a odůvodnil ony objektivní okolnosti případu, které zakládají oprávněné důvody se domnívat, že žádost o mezinárodní ochranu je účelová, když vzal na str. 3-4 a násl. napadeného rozhodnutí v úvahu pobytovou historii žalobce; zohlednil podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany teprve poté, co byl zajištěn policií a umístěn do zařízení pro zajištění cizinců, zohlednil podání žádosti v době, kdy se vyhoštění vzhledem k zajištění stalo reálným, jakož i vědomé nerespektování povinnosti vycestovat; ze všech těchto důvodů dovodil závěr, že žádost je účelová, podaná pouze s cílem legalizovat si pobyt a vyhnout se vyhoštění. Tím pádem byla naplněna i druhá věta citované pasáže rozsudku č. j. 4Azs 9/2017-31, tj. účel zajištění spočívající v zajištění efektivní kontroly nad průběhem správního řízení o vyhoštění. A dále, jestliže byly formulovány důvody zajištění, nic nebrání tomu, aby bylo zkoumáno, zda trvají.
30. Ve vztahu k ukládání zvláštních opatření pro případ důvodu zajištění dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu není možné pominout závěry Nejvyššího správního soudu, obsažené v rozsudku ze dne 28. 6. 2017, č. j. 1 Azs 349/2016-48: *„Pokud jsou splněny všechny podmínky pro aplikaci důvodu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu (tj. na základě objektivních okolností spočívajících zejména v předchozím jednání cizince existují oprávněné důvody se domnívat, že podání žádosti bylo pouze účelové), je třeba tyto okolnosti zvažovat i při posouzení podmínek účinnosti zvláštních opatření. Zvláštní opatření jsou zamýšlena jako mírnější alternativa k těmto důvodům. Při posouzení účinnosti zvláštních opatření proto nelze odhlížet od důvodu zajištění a od toho, zda by uložením pouze zvláštního opatření nebyl zmařen cíl, k němuž by jinak zajištění směřovalo. [...] Jakkoliv nelze paušálně říci, že by v případě existence důvodu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu byla možnost uložení zvláštních opatření vždy vyloučena, jejich neúčinnost bude častější než v případě zvažování alternativ k jiným důvodům zajištění.“*
31. Soud zkoumal, jak žalovaný odůvodnil neúčinnost zvláštních opatření na str. 4-5 napadeného rozhodnutí. Žalovaný vycházel z okolností, které ve svém souhrnu vskutku svědčily pro závěr, k němuž žalovaný nakonec dospěl. Těmito okolnostmi bylo, že žalobce pobýval na území ČR neoprávněně po uplynutí platnosti jeho pobytového oprávnění. Skutečnosti, které jej dle jeho tvrzení vedly k odjezdu z vlasti, mu byly známy již před zajištěním policií, i přesto ale během svého pobytu nepodal žádost o mezinárodní ochranu, z čehož lze usuzovat, že ve skutečnosti žádnou obavu z pronásledování ani vážné újmy nepociťuje a žádost o mezinárodní ochranu tedy podal pouze s cílem vyhnout se realizaci vyhoštění a dosáhnout svého propuštění ze zajištění. Dále žalobce vědomě porušoval veřejný pořádek, když se zcela vyhýbal svým povinnostem spojeným s pobytem na území ČR. Žalovaný správní orgán tudíž individualizovaným způsobem vyhodnotil situaci žalobce a neshledal mírnější donucovací opatření účinnými, přičemž jeho závěry měly oporu ve správním spisu a zjištěném skutkovém stavu včetně toho, co žalobce sám sdělil.
32. V tomto konkrétním případě je z odůvodnění rozhodnutí patrné, že zajištění účasti žalobce v řízení o udělení mezinárodní ochrany mírnějším způsobem nepovažoval žalovaný za dostatečné proto, že žalobce dlouhodobě a vědomě nerespektoval právní řád ČR i jemu uložené povinnosti a jednal zcela účelově (mezi důvody patří mj. pobyt bez platného víza či jiného oprávnění k pobytu, nevycestování). Je proto možné shrnout, že žalovaný se dostatečně vypořádal s možností uplatnění zvláštních opatření namísto

zajištění, z odůvodnění rozhodnutí byly jasné seznatelné úvahy, kterými se žalovaný řídil. Žalovaný dostatečně posoudil, zda jsou dány důvody pro zajištění, a uvedl, proč nepovažuje zvláštní opatření za postačující.

33. Ve zcela obecné rovině bylo žalobcem namítáno pochybení žalovaného spočívající v porušení § 2 a § 3, § 68 odst. 3 správního řádu, a také porušení čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy a čl. 8 odst. 3 přijímací směrnice. Žalobce nespécifikoval, v čem tato pochybení měla spočívat, proto soud napadené rozhodnutí zkoumal jen obecně a neshledal jakékoli porušení ustanovení o řízení před správním orgánem ani práv garantovaných daným článkem Úmluvy a přijímací směrnice.
34. Soud neshledal žádný ze žalobcem uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.
35. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 10. července 2018

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně